

denne Nød og yde det hurtig, inden vi skilles ad, og inden Jul.

Jeg kan ikke forstaa det ærede Medlem fra Frederiksborg, naar han siger, at ved at yde det direkte Tilskud til Arbejderne kommer man ganske vist til at afhjælpe Nøden hos en Del Mennesker, men ikke til at afhjælpe den Forretningsløshed, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Bølgkreds (Tauber) havde erkjendt var til Stede. Jeg forstaaer ikke den Forbindelse, hvori det ærede Medlem stillede Arbejderne og Forretningsverdenen. Selv om Arbejderne kun fries fra at lide Sult, faar dog Bageren Noget at fortjene, naar de faae Penge til at købe Brød for, og det gjælder jo ikke alene Brødet, men ogsaa andre Nødvendighedsgegenstande: faae de Penge til at købe for, bliver en stor Del af Forretningsverdenen hjulpet. Vi kunne dog hurtig blive enige om, at det er den store Mængde af Befolkningens Kjøbeevne, som indvirker paa Forretningsforholdene i det Hele, og naar dens Kjøbeevne bliver større, end den er i Dieblirket, høre Forretningerne sig ogsaa; Arbejderne kunne dog ikke spise Pengene, de maa købe Varer for dem. Det ærede Medlem sagde, at paa den Maade, som Regjeringen havde tænkt sig, vilde enhver ærefjær Arbejder bedre være i Stand til at tage mod Hjælpen, som blev tilbuddt, idet han vilde komme til at udføre Arbejde for de Penge, han modtog. Jeg tror nu, at enhver ærefjær Arbejder godt kan tage mod Pengene uden dette Billaar, thi det er i Virkeligheden deres Penge, der ligge i Statskassen. Gufft paa, mine Herrer, at Krigstoldskatten, at Toldskatten i det Hele i en Række af Aar har dnyget Millioner paa Millioner i Statskassen. Er det ikke den almindelig Befolkning, der gjennem Bestatningen af de mest nødvendige Brugsgegenstande har maattet betale dem, er det maaste ikke Borgernes Penge, som ligge i Statskassen, af hvilke ingen ellers tilbagebetales? Skulde det være værre at tage et Par Millioner for at yde dem til Arbejdsløse end at tage et Par Millioner til Gendarmer, som skulle passe paa dem? Jeg har faaet det Indtryk af det ærede Medlem fra Frederiksborg — jeg tilstaaer det med Beslagelse — at det i Virkeligheden ikke er det ærede Medlems Mening at ville afhjælpe den Nød, som dieblirkelig er til Stede, men jeg vil haabe, at jeg har taget Feil af hans Udtalelser. Han sagde, at der er Kommuner, som faktisk ikke trænge, og at vi vilde komme til at understøtte nogle, som ikke trænge; han mente altsaa, at det, at vi kom til at hjælpe Enkelte, der ikke trænge, var en Grund, der skulde afholde os fra at hjælpe de Mange, der trænge. Men det fore-

kommer mig ikke at være nogen rigtig Grund, lad os hellere hjælpe de Mange, der trænge, jeg tror, at det er en rigtigere Følelse, selv om vi komme til at hjælpe Nogle, som maaste i Dieblirket ikke ere saa trængende. Det ærede Medlem sagde endvidere, det skulde ogsaa være en Undskyldning, at man ikke kunde paalægge Kjøbenhavns Understøttelsesforening en saadan Byrde som at uddele disse Penge i Kjøbenhavn. Skjøndt jeg just ikke hører til dem, der ere saa overordentlig begejstrede for denne Forening, synes jeg dog, at det er at udtale Noget, som den ikke fortjener. Hvid der blev paalagt Kjøbenhavns Understøttelsesforening en saadan Opgave, tror jeg, at den med Glæde og Stolthed vilde tage sig af at uddele disse Penge, saa at den fik Gien af at hjælpe saa mange flere, end den er i Stand til ad den private Vel. Jeg tror, at Foreningen med Glæde vilde røgte dette Hverv, og kan ikke forstaa, at den ikke skulde ville tage sig af det. Det kan være, at Hvervet er stort, besværligt og kan medføre Ubegageligheder, men den har jo Ret til at supplere sig med saa stort et Antal, som er nødvendigt til at hjælpe den med Løsningen af denne Opgave, og jeg tror ikke, at denne Forenings Bestyrelse vilde vise Opgaven bort, fordi det er for meget Arbejde, og fordi det er en privat Forening. Ganske vist kunne vi ikke paalægge dem nogen Pligt, saaledes som vi i Kjøbenhavn og paa Landet kunne overfor Kommunerne, men det gjælder jo om at finde den hensigtsmæssigste Maade, og saa maa man selvfølgelig henvise til de Foreninger, der ere bedst i Stand til at undersøge Forholdene og lade Midlerne tilflyde de virkelig Trængende. Paa det Omraade har Kjøbenhavns Understøttelsesforening en vid Erfaring, det har ogsaa de bestaaende Arbejderforeninger og Arbejderorganisationer, og hos dem er jeg overbevist om, at Kjøbenhavns Understøttelsesforening vil finde beredvillig Smødekommenehed med Hensyn til faktiskke Oplysninger om, hvem der i dette Dieblirk trænger til Hjælp paa Grund af Arbejdsløsheden. Jeg maa derfor sige, at jeg finder det rigtigt og naturligt, at Flertallet her i Salen ikke i Dieblirket under de nuværende Forhold kan gaa ind paa Regjeringens Forslag i den Skikkelse, i hvilken det foreligger, fordi det vilde føre til en lang Drøftelse og en indgaaende Undersøgelse, som vilde føre os bort fra det nuværende Tidspunkt, hvis der skal hjælpes paa den Nød, der nu er til Stede. Det er jo en Forudsætning, der staaer fast, at det vil være vanskeligt for Thingene og Regjeringen at blive enige om de Foranstaltninger, Regjeringen har foreslaaet. Men